

MEGLEPŐEN
MEGELÉGEDETT

Eltökélem, hogy elégedett leszek.

Minden falat számít

„Jó kis év lesz ez, barátnőm! A harminchat egy remek kor.”

Harminchat.

December vége volt, és egyre közeledett a nap, amikor ennyi leszek. Az asztalnál velem szemben ült barátnőm, aki már régen túlhaladta életének ezt az évtizedét. Néztem, ahogy barna szemében megcsillan az emlékek izgalma.

Nem is tudom, miért, de valami nagyon megkapott abban, amit mondott. Talán csak az, ahogy mondta. Talán a szemében ülő kifejezés. Talán az apró félmosoly, mely ott bujkált parányi szája szögletében. Akármilyen volt is az, megfogott, megragadta a figyelmemet, és befészkelte magát szívembe és gondolataimba.

Próbáltam az ő szemszögéből gondolni erre a születésnapomra. Időnként beszélgettünk mindarról, ami húszas éveiben történt velem, mint ahogy a harmincas éveit tarkító meglepetésekről is, és a megállapodottságról, amely kézen fogta, és hálásan vezette át a negyvenes éveibe. Mostanra már huszonöt éve volt házas, felnevelt három fantasztikus gyereket, és megbirkózott az élet váratlan fordulataival, mint csaknem minden más, ötvenes éveit derekán járó asszony. Átélt

csalódásokat, kimondhatatlan örömeket, most pedig teljes életet élt, mély barátságokkal és még mélyebb hittel.

És akkor, karácsony táján, miközben mohón falatoztunk az étvágygerjesztő csokis lávatortából, ami az éttermi asztal dísze volt – mély, elégedett sóhaj szakadt föl belőle. Szőke loknijait hátrasimította a szeméből, kissé oldalra hajtotta a fejét, és kijelentette, hogy az éppen előttem álló időszak igenis remek, nézzek elé várakozással, és élvezzem az áldásait. A gyerekek egyre önállóbbak, a házasság már néhány évvel érettebb, és többé-kevésbé áll még a zászló.

Igen, a visszaemlékezés életének arra az évére mosolyt csalt az ajkára. Jó időszak volt.

És ezzel az egyszerű megjegyzéssel vissza is tért az evéshez – villájáról csöpögött a csokis finomság, ahogy szájához emelte.

Biztos nem vette észre a reakciómat. Nemigen látta meg, milyen erővel talált telibe megjegyzésének teljes súlya: mint amikor a baseballjátékos nagyot lendít, és elüti a labdát. Egy parányi csuklómozdulattal a partvonalon kívülre repítette a szívemet. Amit szavaival sugallt – ahogyan szerinte közelednem kell életem most következő szakaszához –, az hajszálpontosan az ellenkezője volt annak, ami felé én hajlottam.

Tudod, én olyan típusú ember vagyok, aki előrerohan, aki gyakran csak gépiesen csinál végig valamit, úton a következő tevékenysége felé. A szívemnek és a testemnek nem mindig sikerül azonos tempót felvennie. Ahelyett, hogy élveznék minden egyes pillanatot, minden évet, minden lehetőséget, az út minden egyes lépését, folyton égek a vágytól, hogy elérjem végre a következő dolgot, ami mindig csábítóbbnak tűnik, mint ami éppen előttem van. Ritkán vagyok igazán elégedett az aktuális helyzetemmel.

Egy gyors mentális leltár rá is mutatott, és bőséges bizonyítékkal támasztotta alá, hogy életem jelentős szakaszaiban nem is voltam igazán jelen. Kamaszkoromban teljes gőzzel törtetem az ifjú felnőttkor felé. Egyedülálló egyetemistaként alig vártam, hogy végre elkötelezett kapcsolatom legyen, és kikerüljek az iskolából, hogy „igazán elkezdődhessen” az életem. Aztán, egy életre elígérkező szerető társsal az oldalamon élveztem házasságunk első éveit, de közben titokban

elégedetlenség bujkált bennem gyermektelenségünk miatt. Amikor pedig jöttek a gyerekek, hosszúak lettek az éjszakák, a nappalok még hosszabbak, és mindennap azért imádkoztam, hogy aznap korábban érkezzen el a lefekvés ideje, mint ahogyan előző nap jött el emlékeim szerint. *Jelen* voltam életem azon éve alatt mint diák, feleség, anya – nő –, mégis oly kevésre emlékszem igazán, kevés érzélem ötlük fel bennem, ami az élet eseményeit kísérte. Miért? Mert ott voltam ugyan, de nem *voltam ott* igazán.

És ahogy harmincötödik életévem a vége felé közeledett, eszembe jutott, hogy *ebben* sem vettem részt teljes mértékben. Ó, többnyire élveztem én, de nem merültem bele, nem dédelgettem kincsként, nem ünnepeltem, nem értékeltem úgy, ahogy volt – az egyetlen harmincötödik évként, amit az életem ismerni fog. Most pedig jóformán vége, és ott terpszkedik előttem egy újabb év, telezsúfolva azokkal a dolgokkal, emberekkel, eseményekkel, kapcsolatokkal és mérföldkövekkel, amelyek egyszeri és megismételhetetlen élménnyé tehetik – az egyedüli esélyem, hogy teljes mértékben az legyek, aki vagyok ebben a korban, ebben az életszakaszban. Csak az elkövetkező évben lesz a férjem pontosan *ilyen*. Csak e röpké pillanatok erejéig fognak a gyerekeim pontosan *így* beszélni, kinézni és viselkedni. És ha úgy döntenék, hogy végigrohanok rajtuk, megpróbálva elkerülni azokat a részeket, amelyeket nem kedvelek, ugyanakkor elszalasztanám mindazokat a dolgokat, amiket viszont *kedvelek* ebből az időszakból.

Felismertem: azzal, hogy végigszáguldok az életen, bizonyos mértékig leértékelem a körülöttem levőket és az engem érő élményeket nem igazán értékelve, milyen fontosak és jelentősek ezek az életem számára abban a pillanatban; nem vállalva a felelősséget, hogy becsesnek tekintsem ezeket az Istentől rám bízott ajándékokat, és jól bánjak velük. Ahelyett, hogy tárt karokkal fogadtam volna a kiváltságot, hogy áldás lehetek a férjem, a gyerekeim, a barátaim és mások számára, szép csöndben azt közöltem velük: szeretném, ha megváltoznának és felgyorsulnának, sürgősen valaki mássá alakulnának át; valaki olyanná, aki jobban megfelel annak, amit én szeretnék, amire szükségem van; szeretném, ha előresietnének egy olyan helyre, ahol boldogabbá tennének, mint most vagyok.

Ez voltam én. Mindig előretekintve a következő pillanatra, a jövő hónapra, a következő eseményre, alig hagyva lehetőséget magamnak arra, hogy teljes mértékben és örömmel részt vegyek abban, ami éppen aznap várt rám.

És ahogy az utolsó falatot is lenyeltem a desszertből azon a találkán, amely életem egyik legdöbbenetesebb felismeréséhez vezetett, rájöttem, hogy ennek az érzésnek neve is van: *elégedetlenségnek* hívják. Felbukkan a te ajtód előtt is, akárcsak nálam; alig várja, hogy beléphessen, és kényelembe helyezze magát. Ám ahelyett, hogy elvéteve, rövid látogatásokra érkezne, ez az utálatos betolakodó nem hajlandó távozni, szétpakolja a cuccait mindenfelé, még olyan zugokba is, amelyekről azt hitted, hogy bezártad előtte. Eljön. Nálad időzik. Megfoszt az éveidtől. Aztán mire észbe kapsz, már el is szalasztottad az út örömeit, a nehézségek leküzdéséből eredő növekedést, az emlékkeremtés édes, élvezetes élményét.

Merengésemből felocsúdva lepillantottam a tányéromra. Már nem maradt több falat. Csak egy kis csokiöntet körben, és pár sütimorzsa, icipici tejszínhab pöttyökkel. Új elszántsággal kapartam össze mindet, hogy semmit ki ne hagyjak ebből a fenséges ízélményből. Mmmmm! Megérte a fáradságos munkát. Ugyanolyan finom volt, mint a legelső falat.

Örülök, hogy semmit nem hagytam a tányéromon.

Megfogadtam, hogy többet semmit nem hagyok ki az életemből.

- Gondold át, mit mond a Biblia a megelégedettségről:
 - „Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel.”
(1Timótheus 6:6)
 - „Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.”
(1Timótheus 6:8)

- „Ne legyetek pénzsóvárok, érjétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: »Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged«.” (Zsidó levél 13:5)
- *Te min siettél keresztül idáig?*
- *Hova siettél?*
- *Milyen jó élményeket szalasztottál el, miközben próbáltál gyorsan túljutni a nehezebbeken?*
- *Mit tehetsz máshogy ma, hogy „kikapard a tányért” – hogy összegyűjtsd az összes jó dolgot magad körül, és elkezdđ élvezni életed utazását?*